

Sygn. akt II K 438/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Złotoryi II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Michał Misiak
Protokolant:	Anna Rogalska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej-----

po rozpoznaniu w dniu 08 listopada 2017 r. w Złotoryi

sprawy

R. S.

urodz. (...) w Z.

syna M. i J. z d. W.

oskarżonego o to, że:

w bliżej nieustalonym miejscu i czasie, jednakże w okresie od dnia 06 października 2009 r. do dnia 16 czerwca 2010 roku – dokonał przywłaszczenia powierzonej mu rzeczy ruchomej w postaci samochodu marki M. (...) o numerze VIN (...) wartości 27100 złotych na szkodę firmy (...) facility (...) Z SIEDZIBĄ (...) W. oraz firmy ubezpieczeniowej R+V. V. z siedzibą we F.

to jest o czyn z art. 284§2 kk

I uznaje oskarżonego R. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 284§2 kk z tym ustaleniem, iż zarzucanego mu czynu dopuścił się w dniu 06.10.2009 r. w miejscowości N. w Niemczech i za to na podstawie art. 284§2 kk (na podstawie art. 4§1 kk w brzmieniu ustawy obowiązującej w czasie popełnienia czynu zabronionego) skazuje go na karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

II zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. K. kwotę 723, 24 zł (588 zł+135,24 zł jako podatek VAT) tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego z kosztów sądowych i nie wymierza mu opłaty.

Sygn. akt II K 438/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

R. S., jako podwykonawca, współpracował z firmą (...) z siedzibą w miejscowości W. (Niemcy), zajmując się głównie pracami budowlanymi. W ramach tej współpracy otrzymał on do używania, stanowiący własność firmy (...), samochód osobowy M. (...) o numerze VIN (...) i wartości 27100 złotych.

W dniu 06 października 2009 r. w miejscowości N., gdzie R. S. wtedy mieszkał, zerwał on współpracę z firmą (...) (nie odbierając żadnych prób połączeń telefonicznych i nie podejmując żadnego kontaktu) i zabrał sobie samochód M., nie rozliczając się z firmą (...), wyjechał do Polski, przekazując w nieznanym miejscu i czasie ten samochód innym osobom bądź osobie.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. S. – k. 157-158

akt prokuratorskich, 100-101, 401, 511,

zeznania świadka M. Ł. – k. 20 akt prokuratorskich, 101-102,

zeznania świadka S. J. – k. 8 akt prokuratorskich, protokół

przesłuchania świadka w drodze pomocy sądowej z 24.03.2017 r.

w załączniku akta SR Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Ś.

(Ko 2956/16), 401,

zeznania świadka E. J. – k. 14-15 akt prokuratorskich, protokół

przesłuchania świadka w drodze pomocy sądowej z 14.12.2016 r.

w załączniku akta SR Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Ś.

(Ko 2955/16), 401,

zeznania świadka D. H. (1) – k. 504-506, 511,

kopia protokołu zatrzymania rzeczy – k. 3-5 akt prokuratorskich,

kopia protokołu oględzin rzeczy – k. 6-7 akt prokuratorskich,

kopia umowy sprzedaży – k. 10 akt prokuratorskich,

kopia pisemnej opinii biegłego z zakresu mechanoskopii – k. 11-13 akt

prokuratorskich,

kopia dokumentów uzyskanych z Niemiec – k. 24-86 akt prokuratorskich,

kopia pisemnej opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości – k. 94-96 akt

prokuratorskich,

pisemna opinia psychologiczna dotycząca świadka S. J. –

w załączniku akta SR Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Ś.

(Ko 2956/16),

protokół przesłuchania świadka I. K. – k. 501.

R. S. ma obecnie 38 lat, jest kawalerem, ma dwoje dzieci, żyje w konkubinacie, ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest monterem instalacji sanitarnych, pracuje dorywczo i zarabia miesięcznie do 1400 złotych, nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo, był wielokrotnie karany, w tym kilka razy był karany przed 2009 r. za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu, mieniu oraz wiarygodności dokumentów.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 157 akt prokuratorskich,

karta karna – k. 111-112, 166-167 akt prokuratorskich

odpis wyroku – k. 169 akt prokuratorskich.

R. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wskazując, iż przekazał samochód z kluczami pracownikom firmy (...) tj. N. R. i Z. B..

Firma (...) nie zareagowała na wezwanie sądu o wskazanie czy otrzymała odszkodowanie za utracony samochód i w jakiej wysokości, a także o wskazanie danych dotyczących Z. B. i N. R..

Sąd zważył, co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego nie budziły wątpliwości sądu.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego nie przyznającego się do winy, uznając, że pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, szczególnie zeznania świadka D. H. (1) oraz okoliczności związane ze znalezieniem się przedmiotowego samochodu w Polsce, podważają jego wyjaśnienia i wskazują na sprawstwo w zakresie zarzucanego mu czynu.

Żadnych wątpliwości nie budzi to, że właścicielem samochodu była firma (...), a oskarżony był jedynie jego użytkownikiem, zobowiązanym do zwrotu samochodu w razie zakończenia współpracy z firmą. Oskarżony wprawdzie powoływał się na to, iż płacił za ten samochód, ale z zeznań świadka D. H. (1) jednoznacznie wynika, iż pobierane były od oskarżonego opłaty za korzystanie z tego auta dla jego celów prywatnych.

Już sam fakt, że utracony przez firmę (...) samochód, powierzony R. S., zostaje sprzedany następnie przez M. Ł., bez obecności osoby widniejącej na umowie sprzedaży jako właściciel, w Z., wskazuje na bardzo wysokie prawdopodobieństwo przywłaszczenia tego samochodu przez oskarżonego. Za bardzo mało prawdopodobną uznać należy bowiem możliwość przypadkowego znalezienia się samochodu, jak sugeruje oskarżony, sprzedanego przez osoby, którym jako przedstawicielom firmy niemieckiej oddać miał ten samochód, właśnie w Z., a zatem miejscu zamieszkania oskarżonego (obecnego, jak i poprzedzającego wyjazd do Niemiec).

Nie budzi najmniejszych wątpliwości sądu to, iż samochód został zabrany przez R. S. bez żadnych uzgodnień z właścicielem auta, tj. firmą (...) oraz, że wbrew jego twierdzeniom nie został on zwrócony N. R. bądź Z. B.. Wprawdzie firma (...) nie odpowiedziała na pismo sądu, dotyczące wskazania danych tych osób, to jednak z zeznań świadka D. H. (1) jednoznacznie wynika, iż osoby te nie odbierały przedmiotowego samochodu i nie został on im przekazany przez oskarżonego. Zeznania świadka D. H. (1) są wiarygodne, szczególnie w świetle działań firmy (...) podjętych w celu odzyskania samochodu (próby kontaktu z oskarżonym czy jego ówczesną konkubiną oraz zgłoszenie sprawy na policję). Zeznania świadka D. H. podważają także te wyjaśnienia oskarżonego, w których wskazuje on, iż nie było kontaktu ze strony firmy z nim, podczas gdy przedstawiciel firmy podejmował próby kontaktu nie tylko z oskarżonym, ale także z jego ówczesną konkubiną. Takie postępowanie oskarżonego także wskazuje na brak wiarygodności jego wyjaśnień, związanych z przekazaniem auta osobom z firmy. Gdyby bowiem rzeczywiście tak było, to zasady doświadczenia wskazują, iż odebrałyby on próby połączeń telefonicznych ze strony firmy (...) i już wtedy niezwłocznie sprawę wyjaśnił.

Sąd ostrożnie potraktował zeznania świadka M. Ł., który mógł mieć wiedzę co do rzeczywistego pochodzenia samochodu. Nie budzi jednak wątpliwości, że to on brał udział w transakcji sprzedaży przedmiotowego samochodu na

rzecz świadków E. i S. J., w trakcie której, co ważne, osobom tym został przekazany tylko jeden kluczyk do samochodu. Jest to kolejne potwierdzenie faktu, iż to oskarżony zabrał samochód, skoro do dalszego obrotu został on przekazany tylko z jednym powierzonym mu kluczykiem. Zeznania świadków E. i S. J. nie pozwoliły na ustalenie czy oskarżony R. S. był obecny przy transakcji sprzedaży im tego samochodu. Z tego względu, sąd uznał, iż oskarżony zabrał samochód w dniu 06 października 2009 r., kiedy to zaprzestał kontaktu z firmą (...) i wyjechał z miejscowości N., gdzie wtedy zamieszkiwał. Nie są natomiast znane dalsze działania oskarżonego względem auta, tj. czy sam nim rozporządził z pomocą M. Ł., czy też przekazał innym nieuprawnionym osobom.

Nie budziły wątpliwości pozostałe dowody, w tym kopie dokumentacji uzyskanej z Niemiec oraz opinie biegłych, dotyczące ustalenia numeru VIN samochodu oraz jego wartości.

Mając na uwadze powyższe, sąd ustalił stan faktyczny sprawy tak, jak to opisano w poprzedniej części uzasadnienia.

Sąd zaaprobował kwalifikację prawną zachowania oskarżonego, zaproponowaną przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia. Zgodnie bowiem z art. 284§2 kk, kto przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Brak wątpliwości, iż samochód nie stanowił własności oskarżonego, a został mu jedynie powierzony do użytkowania. Oskarżony, zabierając ten samochód w dniu 06 października 2009 r., niewątpliwie już wtedy dopuścił się jego przywłaszczenia, gdyż dalsze zachowanie oskarżonego wskazuje, że już w tamtym momencie zachowywał się wobec auta, jak jego właściciel, nie mając zamiaru zwrotu tego auta, nie reagując na próby kontaktu ze strony przedstawicieli właściciela i faktycznie włączając go do swojego majątku.

Wymierzając oskarżonej karę, sąd, stosownie do treści art. 53 kk, wziął pod uwagę przede wszystkim stopień winy i społecznej szkodliwości jego czynu, które uznał za sytuujące się na poziomie dość wysokim. Oskarżony sprzeniewierzając powierzony mu samochód naruszył tym samym obowiązki, wynikające z łączącej go z pokrzywdzoną firmą umowy cywilnoprawnej. Sąd wziął pod uwagę to, że wartość przywłaszczonego samochodu nie była niska.

Sąd uwzględnił potrzeby prewencji indywidualnej, mające istotne znaczenie w sytuacji już w momencie popełnienia tego czynu kilkukrotnie karanego, w tym raz za przestępstwo przeciwko mieniu oraz względy prewencji generalnej, nakazujące w sposób zdecydowany reagować na przestępstwa przeciwko mieniu jako skierowane przeciwko jednemu z ważniejszych dla funkcjonowania społeczeństwa dóbr prawnych, jakim jest własność.

Mając powyższe na uwadze, sąd uznał za sprawiedliwą karę dziesięć miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 284§2 kk orzekł, jak w punkcie I części dyspozytywnej wyroku i zmieniając opis czynu przez wskazanie innego miejsca jego popełnienia i ścisłej daty czynu.

Sąd uznał, iż jako korzystniejsze dla oskarżonego, należy zastosować przepisy prawne obowiązujące w czasie popełnienia czynu zabronionego, a nie w czasie orzekania. Inaczej, niż na podstawie poprzednio obowiązujących przepisów, obecna ustawa karna nie pozwala na rozważenie możliwości zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec sprawcy już karanego na karę pozbawienia wolności, a takim sprawcą był oskarżony w momencie popełnienia zarzucanego mu czynu. Sąd, rozważając taką możliwość uznał jednak, iż oskarżony pomimo posiadania dzieci i życia w związku konkubenckim, nie daje podstaw do wysnucia wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Oskarżony odbywał już bowiem kary pozbawienia wolności i nawet takie kary nie spowodowały przestrzegania przez niego porządku prawnego, a zatem nie sposób uznać, iż cel taki zostanie osiągnięty przez karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Jako, że pokrzywdzona firma (...) nie zareagowała na pismo sądowe, zmierzające do ustalenia czy w i w jakiej wysokości uzyskała odszkodowanie od firmy ubezpieczeniowej, sąd nie obciążył oskarżonego obowiązkiem naprawienia szkody, nie mając pewności co do podmiotu uprawnionego do uzyskania takiego środka kompensacyjnego.

Oskarżony w toku postępowania sądowego korzystał z pomocy obrońcy wyznaczonego z urzędu, który złożył wniosek o przyznanie mu kosztów obrony nie wskazując ich wysokości, a zatem sąd zasądził koszty wg stawki minimalnej, powiększonej o dwie kolejne rozprawy z udziałem obrońcy oraz podatek VAT, o czym orzeczono w punkcie II wyroku.

Jako, że oskarżony pracuje jedynie dorywczo, a jego deklarowane zarobki są niskie i sytuacja materialna jego rodziny jest trudna, a nadto oskarżony ma w perspektywie do odbycia karę pozbawienia wolności, sąd zwolnił go z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i opłaty, o czym na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych orzekł w punkcie III wyroku.